

La Sabina i el David amb la seva filla i el seu gos guia a l'Hospital de Sant Pau.

Una família “multiespècie”

La Sabina i el David, tots dos amb discapacitat visual i que acaben de ser pares, són les primeres persones a Catalunya que entren en una unitat de neonatologia amb un gos guia

Lara Bonilla – La Sabina López, de 43 anys, amb prou feines recorda els colors i les imatges de la seva infantesa. Han anat, amb els anys, difuminant-se. Als 4 anys va perdre la visió a causa d'un retinoblastoma bilateral i des de llavors conviu amb una ceguesa total. Va marxar del petit poble de Mallorca on va néixer per estudiar a Barcelona i aquí va conèixer el David Asensio, de 54 anys, que també té una discapacitat visual però no necessita ni bastó ni gos guia. Acaben de ser pares de la Leia, que té dos mesos, i que se suma a la família de tres que ja formaven amb la Nikita, la gossa pigall de la Sabina, amb qui va a tot arreu. Per això, quan la Leia va ingressar, acabada de néixer, a la unitat de neonatologia de l'Hospital de Sant Pau, el més lògic era que la Sabina hi accedís amb la seva gossa, que és imprescindible per a ella. “És com si tu vas amb ulleres i per a tu són imprescindibles, perquè, si no, no hi veus. Doncs a mi la Nikita m'ajuda a trobar, per exemple, els ascensors o les escales o a anar directes a algun lloc quan s'aprèn un camí”, explica. Sorprenentment, però,

aquest és el primer cop a Catalunya que un gos pigall entra en una unitat de neonats, segons expliquen des de Sant Pau.

L'entrada de la Nikita, de cinc anys, era tot un repte, atès “l'estrict control de les infeccions que hi ha en aquesta àrea de l'hospital”, on hi ha ingressats nadons molt petits, alguns de 23 setmanes, “prematurats molt extrems que són molt delicats”, explica Alejandra Pérez, supervisora de l'àrea de pediatria i neonatologia de l'Hospital de Sant Pau. “El prematur extrem és el pacient més delicat que hi ha. De vegades encara més que el trasplantat cardíac, per exemple, i per això és molt important aquest control, perquè qualsevol infecció pot ser letal”, afegeix.

La Sabina explica que, per llei, es permet l'entrada dels gossos d'assistència a tot arreu excepte a tres llocs: quiròfons, unitats de cures intensives i àrees restringides a personal autoritzat. “Aquí es va fer l'excepció perquè la Nikita pogués entrar amb nosaltres a la unitat de neonats, on també hi ha una UCI, sense que la salut dels altres

pacients en resultés afectada”, destaca. La Leia estava en una habitació individual i a prop de l'entrada per facilitar-hi l'accés. “La Nikita i jo anem juntes a tot arreu i ara també se'ns ha incorporat la nena i era necessari que s'acostumessin l'una a l'altra des del primer moment”, explica la Sabina. El pare de la Leia, el David, ho compara, salvant les distàncies, amb els germans que entren a la unitat de neonats: “És com si la Nikita fos la germana gran de la Leia”. I la Sabina afegeix: “Som una família multiespècie”. Expliquen que la Nikita de seguida es va erigir en protectora de la Leia i quan algun sanitari s'hi acostava o la nena plorava, la gossa es posava en alerta.

UNA UNITAT FAMILIAR

L'embaràs i el naixement de la Leia ha estat seguit des del seu inici a l'Hospital de Sant Pau; i des del primer dia la Sabina hi va anar acompanyada de la Nikita. “Tothom va entendre que la gossa era part de la seva logística”, diu el David. “Que som un equip”, afegeix ella. Destaquen que s'han sentit tractats com una unitat familiar, cosa que,

lamenten, no sempre passa. “Per a nosaltres va ser una autèntica sorpresa perquè fora d'aquí el normal no és que t'ho posin tan fàcil. En el món real t'has de barallar amb restaurants i taxistes perquè et deixin entrar amb el gos pigall i, en canvi, hem pogut entrar en una unitat de neonats, que és potser un dels llocs on més control hi ha d'infeccions i contagis”, destaca el David.

“Si es pot fer en un hospital, s'ha de poder fer en un cinema, en un autobús o on sigui. No hi ha excusa”, reivindica la Sabina. La Nikita no va estar present en el part però l'endemà ja era a l'habitació, a planta, amb la Sabina. “Això no ha de ser un tracte especial, ha de ser la normalitat i els hospitals s'han d'adaptar a aquestes situacions i fer els circuits necessaris”, assegura Alejandra Pérez.

EL PITJOR, LES TRAVES SOCIALS

La Sabina també ha portat bastó, ja que és, de fet, un dels requisits per tenir un gos guia, però als 5 anys ja deia que ella tindria un gos pigall. La Nikita, que està amb ella des del 2019, és el seu tercer gos. El David no ha necessitat mai assistència, ja que tot i que només té restes de visió en un ull –també va patir un retinoblastoma–, té el que s'anomena “visió funcional”, que li permet ser autònom en la seva vida diària. La Sabina es va criar en un poble molt petit de Mallorca on era “l'única persona cega”. I sí que va trobar a faltar compartir experiències amb altres persones en la mateixa situació, però també reconeix que això, a la llarga, li ha donat “més eines per viure en el món real”.

“Més que la discapacitat en si, el més complicat són les traves que pot posar la societat. Que vagis a agafar un taxi i no s'aturi perquè portes un gos o que no puguis comprar un bitllet d'avió a última hora, em complica més la vida que la discapacitat en si”, lamenta la Sabina. Va marxar de Mallorca a Barcelona a estudiar traducció i interpretació i a anar a Escòcia a estudiar anglès. Li agrada viatjar i ara gaudeix de la maternitat, tot i que reconeix ja no entrava en els seus plans. La ceguesa no li ha impedit fer res. “Tot el que he volgut fer ho he fet”. Per a la Sabina no té cap misteri, tot i que per a molts vidents pugui resultar sorprenent. “Ells s'imaginen que si es queden cecs no seran capaçs de fer les coses que fan, però no és quedar-se cec i ja està sinó que és reaprendre a fer les coses d'una altra manera”, explica. Ja sigui anar a comprar, canviar els bolquers de la Leia, vestir-la, agafar l'autobús o empenyer el cotxet. Percep les necessitats de la Leia a través dels sons o del tacte. “Identifica cada so que fa: si té gana, si té son, si està enfadada...” I el David explica que mare i filla tenen “un llençatge particular”.